

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ԹՈՒՄԱՆԵԱՆՅԻ

Կուրծքս երբեմն եռ է գալիս և յուզւում,
Ես մնում եմ անշարժ, ինչպէս մի արձան,
Միտքս թռչում դէպի երկինք և սուզւում
Տիեզերքի խորութեան մէջ անսահման:

Ամփոփում է յանկարծ երկիր բովանդակ,
Եւ սիրատենչ կուսի կուրծքին է փարում.
Խոնարհւելով իջնում մինչև ոտնատակ,
Աշխատողի տխուր ճակատը համբուրում:

Յետ է թռչում և մոլորած դեգերում
Քաղցրայուշիկ խոր անցեալի լուռ ծոցում,
Եւ թրթռում արդէն լռած երգերհում,
Սառն ու տխուր շիրիմները շօշափում:

Հետաքրքիր ցանկութիւնով թւառած
Ապագայի մթութեան մէջ խարխափում,
Եւ, մի սաստիկ տենչով լեցուն, սաւառնած
Երանութեան սահմանները թւածում:

Թռչում է միտքս,
Կորչում է միտքս,
Եւ չեմ հասկանում՝
Ինչ եմ ցանկանում:
